

Revista d'Olot

Nº 5495

SUMARI

La depuració de l'Idioma.—*La Fundació Bernat Metge,* Joan Garganta.—*En la mort d'En Gaudi,* Raimond Vayreda i Casadó.—*Aspectes,* Víctor.—*El Cant d'Ixus,* (Hégesippe Moraau). Trad. Antoni Dot Arxé.—*La Premsa Comarcal,* J. M. Mir Mas de Xexàs.—*Els Llibres,* Víctor.—*Parla l'amiga i dia.* Manuel Valdeperes.—*A una flor dissecada,* M. Concepció Carreras.—*Vers l'amor. Imit. Plató,* (A. Chénier). J. M. Rovira Artigues, trad.—*El paisatge en fotografia,* Joan Fajula.—*Comedieta,* Domènec Guansé.—*D'ací d'allà.*—SUPLEMENT ARTÍSTIC: *Escola Olotina: Hostalets de Bas,* J. Farjas; *Escultors Olotins: Joventut,* Enric Quintana.

ANY I - NÚM. 7.

JULIOL 1926

PIERA

SASTRE

OLOT

«LA CASA DE LES BICIOLETES»

de **MIQUEL BAUS**

AUTOMÓVILS DE LLO-
QUER PER A BATEIGS
I EXCURSIONS

TALLER
DE REPARACIONS
DE TOTA MENA

Hospici, 9.

Telèfon, 294.

*** OLOT ***

LA FLOR DEL PIRINEU

(MARCA REGISTRADA)

Gran Fàbrica de Llangonisses
i embutits fins. Pernils del país i demés
productes del poro.

E S P E C I A L I T A T S
BUTIFARRA CATALANA EN BUDELL
CULAR. - PERNILS SENSE OS, QUINTS
AMB SÓN PROPÍ SUC (EN LLAUNES)
DETS EN DOLÇ. - CREMA DE FOIE-
GRAS (TRUFAT). - MORTADELLES.
CAT DE JABALÍ I ALTRES CONSER-
VES DE VIANDES DEL PORC EN
LLAUNES, PROPÍES PER HOTELS,
RESTAURANTS, BALNEARIS, COLLES
EXCURSIONISTES, ETC., ETC.

BALDIRI DESCALS AUBERT

Olot (Girona). - Apartat de Correus, n.º 5

Ramon Andorrà
Novetats de Sastreria

VICENS OLIVERAS
JOSEP M.^A JUTGLAR
COMISSIONS I REPRESENTAGIONS

DELEGATS DEL
CENTRO INTERNACIONAL
DE INTERCAMBIO
REPRESENTANTS DELS AUTOMOBILS
STUDEBAKER
AGENTS DE LES COMPANYIES
LA PRESERVATICE
ACCIDENTS
LA NATIONALE
INCENDIS. - VIDA

MULLERAS, 36, 1.ER - OLOT

BO I BARATO
S. RAFEL, 16-OLOT

PER PREUS I CALITATS
NO HI HA COMPETENCIA
POSSIBLE

MES DE JUNY

DEL DIA 1 AL DIA 6
ROBES DES DE 3⁷⁵ PESSETES .CORTE.

DEL DIA 7 AL DIA 18
MANTELLINES DES DE 1⁵⁰ PESSETES

DEL DIA 14 AL DIA 20
ROBA BLANCA DES DE 15 PESSETES PEÇA

DEL DIA 21 AL DIA 30
CAMISES OTTOMAN DES DE 5⁵⁰ PESSETES

PERE AUBERT
I M P R E S S O R

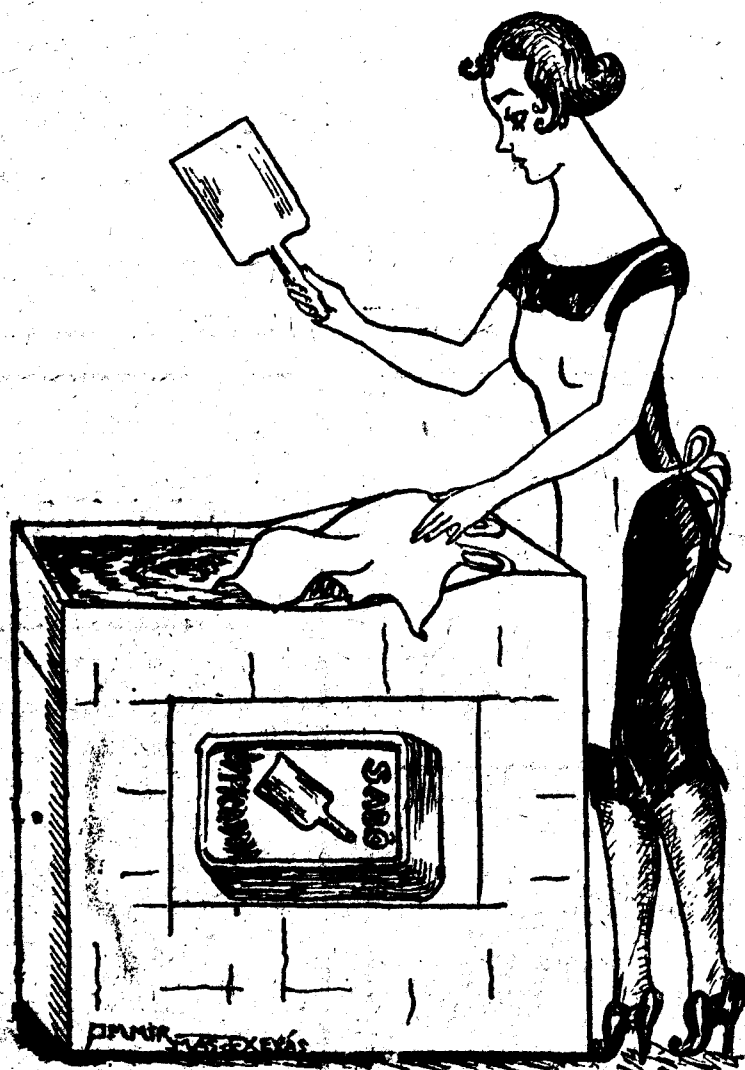
TREBALLS COMERCIALS.
ESQUELES. - RECORDATORIS.
PROGRAMES, CARTELLS I
PROSPECTES DE TOTA
MENA. TARGETERIA.
TALONARIS DE
RIFA.

C. SUPERIOR, 36. - OLOT

Sempre rento la meva roba amb el sabó marca

LA PICADORA

ja que m'he arribat a convèncer de la seva suavitat, finura i economia, tant pel seu preu com per lo bé que neteja i fa que es conservi sempre en bon estat la roba

DE VENDA A TOTS ELS ESTABLIMENTS

REVISTA D'OLOT

PUBLICACIÓ MENSUAL IL·LUSTRADA

Any I

OLOT, Juliol de 1926

Núm. VII.

Subscripció: Olot 1.50 pts. trimestre
Espanya 7 pessetes l'any
Estranger 9 » »
Número solt 60 cèntims

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer Nou de Sant Antoni, número 7
No es retornen els originals.

LA DEPURACIÓ DE L'IDIOMA

EL canvi de món que per un estranger representa l'anada a un país incògnegut, l'indueix, per poc observador i intel·ligent que sigui, a concentrar tota l'atenció en els més mínims detalls. Totes aquelles tares que enlletgeixen el nostre viure adquireixen davant dels ulls del foraster, habituat a l'ambient i costums propis, unes proporcions desmesurades.

Fent una tria a l'engròs de les principals característiques que ajuden a formar el concepte d'un poble, podríem classificar-les en dos grups: les purament materials o d'aspecte exterior; p. ex. urbanització de poblacions i carreteres, abundància i cura de passeigs i jardins, exquisidesa en l'arquitectura, intensitat industrial etc., i les d'orde moral, p. ex: polidesa en el tracte familiar, educació, religió, foment de ciències i arts, amor als animals, delicadesa depurada en el parlar etc. Agrupades unes i altres contribueixen a estimular les virtuts ciutadanes i l'harmonia social, concretant el ritme normal de la civilització.

Perdonable pot ésser negligir algun detall només dels primerament classificats, emparant-se en pobreses permanents de determinats païssos, argument que si a voltes no és cert, la especial estructura d'alguns en sugereix la sensació. No solen en canvi ésser perdonats els mancaments i defectes en el llenguatge, senyal evident d'ignorància i degradació. La seva eliminació és considerada més necessària quan hom es dona compte que constitueixen l'escaleta per on el nou vingut s'adona dels graus de capacitat col·lectiva.

El desconeixement de l'idioma que es parla, mena cap a l'adulteració del mateix i fa esdevenir ridícols i grotescos als pobres que en són víctimes. Demés, l'inelegància en l'expressió decau cap a un permanent vulgarisme plebeu.

Passats ja els temps de dubtes lingüístics, desapareguts recels puerils i vells prejudicis, podem avui parlar amb propietat davant de l'estranger més expert en filologia, sens haver-li de donar la trista sensació de trobar-se enfront d'una col·lectivitat a mig formar o d'uns troglodites argotitzats, entossudits en un localisme estantís i orfe de cultura.

Això, posant-hi, és clar, cadascú l'esforç que li pertoca.

LA FUNDACIÓ BERNAT METGE

LA Fundació Bernat Metge ha celebrat, no hi ha gaire, el seu quart sopar anyal i ha aprofitat l'avinentesa per assabentar el públic de l'estat actual de sos treballs. Es, doncs, escaient de parlar una mica d'aquesta meritíssima institució que ja ha fet tanta via des de l'any 1922 en que inicià la seva tasca.

La F. B. M. té per objecte primordial l'edició i traducció al català de les obres dels clàssics grecs i llatins i, per una ampliació de l'abast del mot «clàssic», dels escriptors cristians dels primers segles. Tan científicament com literàriament aquest projecte és lloabilíssim, perquè si deixem apart la Bíblia, fora de tota comparació com a obra divina que és, els clàssics grecs i llatins representen el primer esforç conscient i total de l'home per arribar al coneixement de la veritat i a la realització de la bellesa. I tan gran fou aquest esforç que constitueix, després del Cristianisme, la base més sòlida de la civilització moderna; pensem només que gairebé tots els sistemes filosòfics posteriors, començant per la «philosophia perennis» de Sant Tomàs, han trobat a Grècia mestres genials i que els poetes i tràgics grecs i llatins, novament estudiats, foren la causa principal immediata de la gran florida literària moderna que s'inicià amb el Renaixement. I la literatura patristica que amb tan d'encert inclou en el seu pla la nostra Fundació, si bé no és més que un element dels que formen l'obra científica del Cristianisme, és tan essencial que ningú que vulgui conèixer a fons el pensament cristià pot deixar d'estudiar-lo profundament. Es, doncs, evident la necessitat del coneixement dels clàssics i la conveniència de llur edició i traducció a Catalunya, perquè encara que no sigui una condició imprescindible per aconseguir que els catalans tornin a preocupar-se d'aquests autors essencials, és un instrument poderosíssim de difusió dels mateixos. En estudiar els clàssics hem de guardar-nos, però, de creure que són una panacea: pensem que després d'ells el món intel·lectual i artístic ha fet via i que llur concepció de la ciència i de la vida ha estat profundament modificada, sobretot la dels clàssics pròpiament dits, damunt dels quals ha passat el Cristianisme; aquestes consideracions ens aturaran de caure en un sectarisme classicista que seria deplorable. No oblidem tampoc que ideològicament hi ha entre els clàssics tota mena d'opinions; no els volgüem reduir, doncs, a una fórmula gaire simple, perquè és ben segur que no seria aplicable només a una part, i tinguem-ho present per no defensar-los o condemnar-los d'una manera global.

Ara, després de més de tres anys de treball, ja pot presentar la F. B. M. una obra respectable: amb els dos que sortiran aviat ja seran vint els volums publicats en aquest temps. Hi són representades les més diverses activitats de l'esperit humà; així, al costat d'obres filosòfiques i morals d'Aristòtil, Plató, Xenofont, Ciceró i Sèneca en trobem de poètiques de Lucreci, Tibul, Properci i Ausoni, i al costat de la Història Natural de Plini obres històriques de Q. Curci, C. Nepos, Tàcit i Plutarc. Els traductors, autors de les introduccions i notes i fixadors del text són, generalment, persones de competència reconeguda; hi veiem, a més d'alguns dels membres del cos de revisors, noms com els del filòleg i crític literari Manuel de Montoliu; de Farran i Mayoral, crític també i

humanista de tota la vida; del canonge Cardó i Joan Creixells, bons coneixedors dels filòsofs antics que han fet traduccions i edicions lloades especialment pels filòlegs estrangers; del jove filòleg Marçal Olivar que la F. B. M. ha fet conèixer, etc. El Cos de revisors és una altra garantia de la seriositat de les edicions de la Fundació; el formen els il·lustres mestres Rubió i Lluch, Fabra i Dwelshauvers; els hel·lenistes Segalà, Nicolau d'Oliver i Riba; els llatinistes Ba'cells i Cebrià Montserrat; els poetes i humanistes Alomar i Riber i el canonge Llobera la cultura filosòfica del qual és ben coneguda. La F. B. M. ja s'ha començat d'obrir camí: és elogiada per revistes científiques de les més diverses contrades i rep també altres mostres de consideració, com un lloc en el Consell Administratiu de l'Association Guillaume Budé i l'oferta de col·laborar en la formació de la bibliografia analítica general de la filologia clàssica. De la bona rebuda que li ha feta el públic català no cal parlar-ne, que ben coneguda és: varis volums són tota'ment exhaurits i les subscripcions no s'acaben.

Els èxits obtinguts han fet que la F. B. M. s'hagi decidit a estendre el camp de la seva activitat.

Per començar, ha creat una càtedra lliure de grec a càrrec de Carles Riba que, amb les de llatí d'En Balcells a la Universitat i de Mossèn Riber a la Federació Catalana d'Estudiants Catòlics, va dirigida a la formació de noves generacions d'humanistes. També té la mateixa finalitat l'establiment de beques per a estudiar a l'estranger. Però no s'ha limitat a aquests complements del pla primitiu i té ja molt avançats altres projectes de caràcter humanístic, com la formació dels tan convenients diccionaris llatí-català i grec-català i del dels noms propis de l'antiguitat per a fixar llur ortografia catalana; la publicació de gramàtiques grega i llatina; l'edició i versió dels humanistes catalans i, sobretot, la publicació d'edicions crítiques, perquè hem de tenir present que les publicades en la col·lecció actual no són pròpiament crítiques, és a dir, edicions fetes directament sobre els materials que ens són arribats (inscripcions epigràfiques, manuscrits, etc.) i acompanyades del major nombre possible de variants i notes erudites, sinó que són edicions fetes a base dels treballs fins ara realitzats pels filòlegs i investigadors i es limiten, per tant, a donar les obres segons l'estat actual d'aquests estudis. L'iniciació d'edicions crítiques representaria, doncs, l'entrada definitiva de la ciència catalana, en el camp de la Filologia clàssica; al capdavant, no seria res més que una reincorporació, car no hem d'oblidar que Catalunya és la pàtria de Joan Lluís Vives i que en els nostres temps, ultra els treballs definitius d'En Rubió i Lluch sobre els antics humanistes catalans i sobre les relacions de Catalunya amb Grècia, la mateixa F. B. M. ha pogut aprofitar els estudis del nostre filòleg Joaquim Balcells sobre alguns autors llatins. Esperem, doncs, confiadament, la sortida de la primera edició anunciada: la dels epígrames de Sant Damas per Mossèn Josep Vives.

Però, a més dels projectes esmentats n'hi ha d'altres completament fora de les primeres previsions dels iniciadors d'aquesta institució i que formen un pla molt més important que el primitiu, puix no es limiten ja als estudis clàssics i aixamplen molt l'objecte de llur activitat. No farem res més que donar una brevíssima notícia d'aquests projectes, perquè una consideració una mica detinguda no cabria en els límits d'aquest article. És el primer la Fundació Bíblica catalana que és molt fàcil que dintre d'aquest estiu inauguri ses publicacions amb la Sinopsi Evangèlica de l'eminent dominic francès Lagrange; aquesta és la primera sinopsi catòlica i amb això sol pot fer-se càrrec qualsevol de la seva trascendental importància i de l'honor que és per Catalunya que una obra així sigui publicada per una institució científica nostra; la mateixa Fundació Bíblica donarà una edició dels Llibres Sagrats amb la traducció catalana. Un altre projecte, en el qual treballen ja alguns arqueòlegs dirigits per En Duran i Sampere i En Francesc Martorell, és el de la publicació d'una sèrie de monografies sobre l'art català que hauran d'anar acompanyades de reproduccions i de volums de documents; una modalitat especial d'aquest projecte la forma la col·lecció d'estudis sobre art ibèric que dirigirà En Bosch Gimpera. Una altra biblioteca en preparació és la hebraico-catalana en la qual treballen ja En Millàs-Vallicrosa i En González Llubera. Finalment, ha estat ofert a l'eminent mestre dels estudis d'història de la cultura a Catalunya, el gran Rubió i Lluch, una càtedra en la F. B. M. i hi ha el propòsit de publicar les seves obres completes.

Tot aquest conjunt d'empreses científiques que constitueix actualment la F. B. M. és un motiu

de goig intensíssim per tots els catalans que tenim la ferma convicció que el Catolicisme i la Cultura són les bases més sòlides per al ressorgiment integral del nostre poble. El bé que fan a Catalunya els intel·lectuals que s'han emprés aquesta tasca, sota la direcció de l'admirable home d'acció que és En Joan Esteloch, i llur magnífic Mecenat En Francesc Cambó, és incalculable i només amb el temps podrà ésser degudament apreciat.

JOAN GARGANTA

EN LA MORT D'EN GAUDI

GAUDÍ, aquest home venerable, aquest gran artista que la mort acaba d'emportar-se'ns, tenia el dò meravellós que les pedres se li tornessin belles a les mans; tal és l'encant de les creacions seves que, a voltes, més que l'obra personal d'un sol home, ens sembla el fruit d'algunes generacions.

S'ha dit, potser amb certa raó, que En Gaudí era més que res un artista genial i devia ésser degut a aquesta genialitat, el fet que les seves obres desvetlessin parers completament oposats, fins a l'estrem, que pot dir-se que sols tenia admiradors incondicionals o contraris irreductibles.

S'ha parlat molt de la originalitat d'En Gaudí, però jo crec que tant com el sentit d'originalitat, tenia un esperit d'assimilació formidable que li permetia copsar de les grans obres del passat, tot allò que era susceptible de evolucionar, assolint, sota el seu alè creador, una vida completament nova.

El seu gran coneixement de l'Art Oriental es palesà en la casa del carrer de Carolinas (a Gràcia) en la que tan bellament sabé agermanar les solucions constructives amb els efectes de color més escaients, i això en un temps en que altres arquitectes copiaven servilment els elements de l'Art Alarb. I per no donar sinó dos exemples més, serà bo citar el sostre del palau del Compte de Güell que tan recorda els bells artesonets alarb-normants de Sicília i, en el mateix palau, una porta que només amb les justes proporcions dels plafons seus, ens fa pensar en les més esquisides obres de l'Art florentí del millor temps.

D'entre les etzagaiades fantàstiques que, a propòsit de la mort del nostre arquitecte, hem pogut llegir en la premsa madrilenya, cal esmentar la comparació d'En Gaudí amb Churriguera, l'arquitecte barroc del Segle XVIII. Cal reconèixer que si en la disposició un poc arbitrària dels elements arquitectònics ens fa pensar a voltes amb l'exuberant fantasia de El Transparent de la catedral de Toledo (obra de Tomè, deixeble que fou de Churriguera) en canvi el seu esperit és del tot distint. L'Art Churrigeresc tot i ésser muntat sempre damunt un armazò clàssic, tendeix a l'aberració de la forma i no sempre és d'un gust prou acceptable; no així En Gaudí que tendia sempre a l'exaltació de la forma portat per un sentit lògic que el feia apartar inconscientment del que era normal, i fugir voluntàriament de tot el que pogués ésser rutinari; i en quan el gust, no cal sinó admirar la meravellosa construcció de Bellesguart traducció moderna, ben personal per cert, del gòtic afligurat del rei Martí que en res desdiu de les obres esquisides que aquest rei va deixar-nos dins el recinte de Poblet.

No és pas oportú que esmenti el gran temple de la Sagrada Família; caldria que m'estengués massa fins no dient més que l'essencial, però no puc pas estarme de

esmentar en ell, la magnífica porta del Roser, en la que tot i transpuar un cert aire italià en la disposició dels seus elements, hi batega aquell mateix esperit, serè i profund alhora, de la magnífica portalada de St. Iu de la catedral barcelonina.

L'obra d'En Gaudí podrà haver estat de les més discutides en vida del seu autor, però, mort ell, cal reconèixer que és de les que no necessiten el cedàs del temps per a palesar tota la seva valor.

RAIMOND VAYREDA I CASABÓ

A S P E C T E S

LA SITUACIÓ A EUROPA

Poc es necessita tenir un coneixement gaire profund del moviment de les nacions i dels estats, poc es necessita estar gaire bregat en qüestions d'ordre internacional, per adonar-se del trasbals que regna a tot Europa des d'un quant temps en aquesta part, per no dir de la gran guerra ençà.

Els últims esdeveniments que han tingut lloc a Anglaterra, Polònia, Bèlgica, Alemanya, ens ho confirmen. Els múltiples problemes d'ordre polític, econòmic o social que tenen plantejats la majoria dels estats europeus, les repetides crisis, això és, la poca durada dels governs, els conflictes de caràcter obrerista, la situació econòmica i algun que altre intent no massa pacífic, són símptomes que indiquen d'una manera tangible que Europa dista molt d'haver conquerit la seva definitiva estabilitat.

Reivindicacions, lluita d'idees, de classes, de castes, del veí contra el veí, veus aquí els movils d'aquesta efervescència que somou a tota l'Europa. Causes d'aquesta efervescència? Son moltes, però ens sembla que es podrien sintetitzar en una sola: el descontent general que impera motivat per la complicació, cada dia més pronunciada de la vida.

Com parará tot això? Son exposades les profecies. Algú assenyala la possibilitat d'una nova guerra més gran i més commovedora encara que la passada i quines conseqüències perdrà pel món enter. I bé; donant-la com a possible, ja haurà solucionat el conflicte? Ja s'haurà trobat, en ella, la constitució d'Europa totalment definitiva? Tota guerra porta el triomf d'una doctrina i el fracàs d'una altra; tota acció bèl·lica ocasiona un vencedor i un vençut, i ningú es contenta en restar en aquesta última posició. Això significa una ferida a l'orgull, a l'amor propi que tots portem a dintre, i no hi ha en nosaltres cosa més sensible que l'orgull i l'amor propi; tard o d'hora ens decidim a volguer tornar a fer les paus. Així, doncs, una altra guerra, en lloc d'una solució és, al nostre entendre, un agreujament del conflicte, ja que porta fatalment en si mateixa la possibilitat d'una altra, i aquesta una altra, fins a no acabar mai, tota vegada que ningú vol restar el darrerament ofès. A més a més, una doctrina, un programa no triomfen mai, en aquest cas, per l'imposició de les armes; és pel convenciment, pel prosselitisme que arriben a implantar-se.

Quina és, doncs, la solució? Quin l'avenir d'Europa? Quin serà el panorama que oferirà dintre un nombre indeterminat d'anys? Veus aquí una sèrie de preguntes difícils de contestar. Es aventurat formular hipòtesis tota vegada que el més insignificant aconteixement pot ensorrar-les per complet. Depèn de tants el demà europeu, son tants els que hi tenen una acció directa que és exposada tota profecia. Però al menys—es pregunta inquiet

l'esperit—s'arribarà a aconseguir que fruim d'un espai de temps més o menys curt de pau i tranquil·litat? En quant això, havem de confessar que som francament pessimistes. *Tants caps, tants barrets*, diu la dita popular; o bé *cada loco con su tema*, com diuen els castellans. A què venen tots aquests adagis, preguntéu? Precisament perquè son tan vertaders, perquè retraten tan fidelment l'opinió i el criteri humà, dubtem que un dia arribem a entendre'ns. Cadascú es créu en possessió de la veritat, cadascú té el seu nombre de partidaris, i com que tothom té interès en fer triomfar la seva opinió, d'aquí en naix la confusió, la lluita que, (podem errar-nos però) al nostre entendre, durarà fins a la consumació dels segles.

UNA IL·LUSIÓ

Tot sovint ens arriben, ¡ai las! alguns volums que ens causen una forta melangia, una trista impressió d'enyorament...

Veus en aquí un, evocador per si sol de tota una munió de fets agradables i de falagueres realitzacions: la «Guia de l'Estiuejant», pulcrament editada i ornada per unes fidelíssimes fotografies (que semblen fer-nos la figuereta amb un deix entre mofeta i irònic), i que reposa sobre la nostra taula de treball com en compensació del nostre forçat allunyament d'aquests llocs paradissíacs.

Havem fullejat amb avidesa aquesta Guia i, oh quin seguit de més fondes emocions! Quins desitjos de fer-hi una llarga estada en aquests bells indrets de la nostra incomparable Catalunya! Quins desitjos d'anar-hi a passar l'estiueig en algun d'ells, i trescar per les prades ombrívoles, i berenar en les fonts argentines o capbuçar-nos dintre les espumoses ones d'un mar d'atzur! Oh dolç encant d'unes diades no fruïdes! Oh bella il·lusió inacomplida!

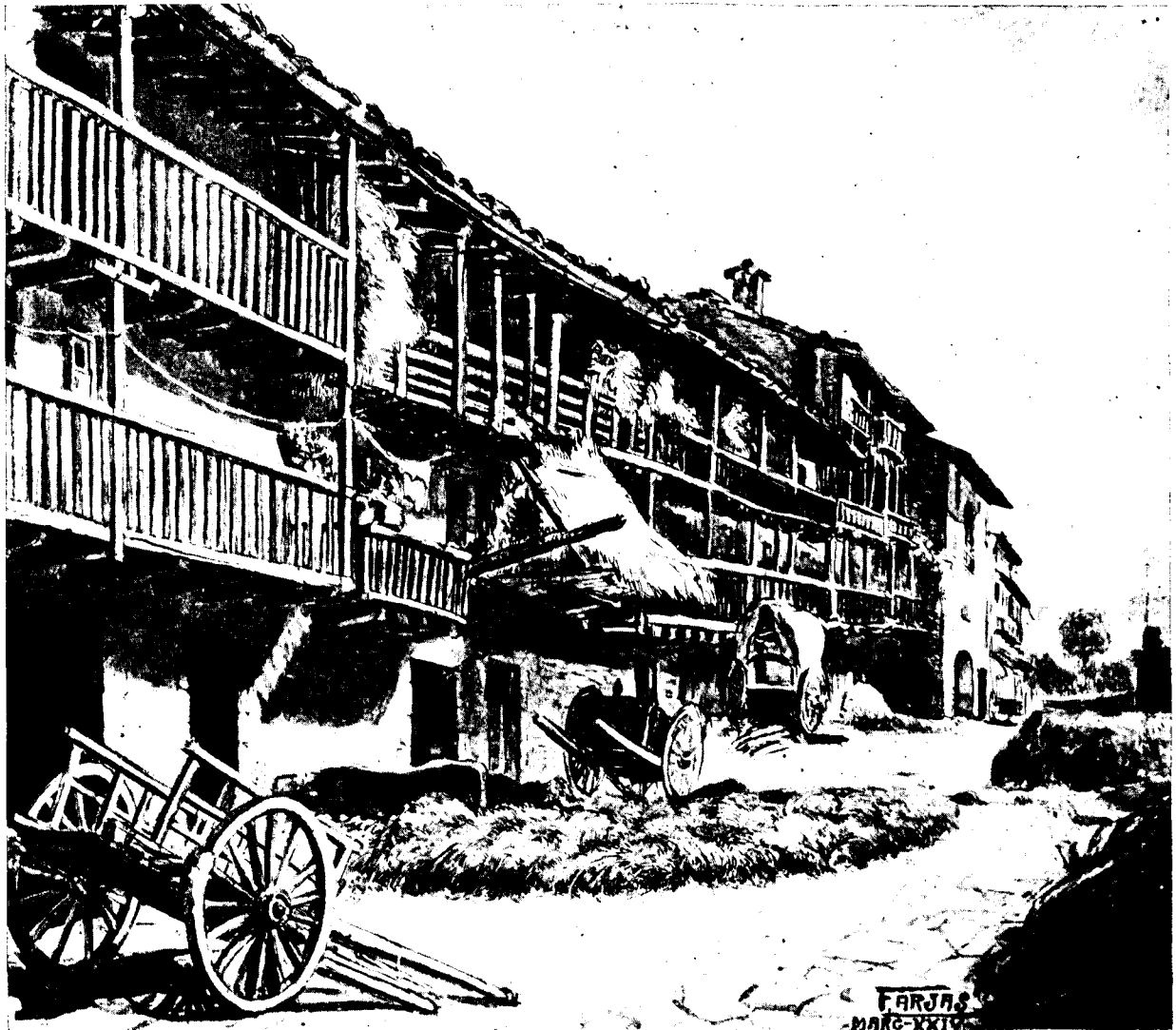
De totes les viles i ciutats que figuren en aquesta Guia, les que han merescut la nostra predilecció, aquelles que ens han robat més moments per a contemplar les seves belleses, han estat les lluminoses viles marineres i sobretot les de la nostra costa brava... Roses, L'Estartit, Port de la Selva, Empúries, Bagur, s'ens han obert davant dels nostres ulls, pròdigues de gaies prometenses... Havem sentit que aquelles fotografies s'animaven i anaven engrandint-se fins a pendre les proporcions del natural... Ens ha semblat veure brillejar i agitar-se aquella mar infinita, trovar-nos-hi al bell davant seu enfilats en aquells penyalars abruptes sota d'un cel sens màcula... Ens ha semblat que respiràvem aquell mateix aire, que ens embruní el mateix sol, que ens oxigenava els pulmons la mateixa tramuntana...

Al tancar el llibre i al posar en parangó la llum d'aquests paisatges costaners amb la que ens entra pel nostre balcó, pà'l·lida i esquifida, havem restat decebuts, i l'esperit ens ha volat vers aquells indrets vessants de llum i de llibertat infinita...

PUNT FINAL

Spleen ens ha fet la mercé de replicar-nos a les objeccions que en el número 5 d'aquesta REVISTA li fèiem al voltant del seu article titolat *Un tòpic* de la seva acostumada secció *Caires*. *Spleen* entre altres coses que ens podrien ofendre diu que no l'havem entés; a nosaltres ens sembla que és ell el qui no s'ha deixat entendre. Si *Spleen* s'ha deixat portar per la corrent de les paraules i aquestes li han traït i alterat la seva primera intenció, nosaltres no hi mereixem cap mal. Si aquest tema hagués estat embestit d'una altra forma, sense aquelles frases dures i el tó exageradíssim amb que estava redactat, segurament que

ESCOLA OLOTINA

HOSTALETS DE BAS

(Dibuix a Paigua-tinta per Joaquim Farias)

no hauríem dit res i potser i tot hauríem coincidit en alguna cosa; però per les causes que acabem d'esmentar, el seu article deixava un marge indiscutible a totes les interpretacions que li donàrem. I en quant a això que ell en diu etzagallades d'«*enfant terrible*», pensi que quan diem alguna cosa ens hi pensem primer; no ens agrada tocar el bombo i engegar-les sense com va ni com costa. No som pas un altre *Gaziel*.

I res més; donem l'incident per acabat i que Déu ens dongui salut a tots.

VICTOR

EL CANT D'IXUS

Per Hégesippe Moreau ⁽¹⁾

Obriu! Jo soc Ixus, el pobre feble, qui com a un tronc d'alzina faria morir el vent.
Un dia, deu fer dotze anys, un pigmeu caigué de la pell de lleó d'Hercules: aquest pigmeu era jo.

Com soc feble i petit, el meu pare no m'estimària; aleshores, infant, vaig caure als seus genolls i sentí sobre ma testa una veu murmurar com la tempesta.

Quan als meus germans els dic germans em peguen, més jo dec viure, doncs tinc una germana, una germana que m'estima... Ella és bona, Macària!

Obriu!. Jo soc Ixus, el pobre feble, qui com a un tronc d'alzina faria morir el vent.

II

Un dia van dir-me mos germans—Sigues bó per alguna cosa, apren d'aixecar estàtues i altars, doncs nosaltres també podríem ésser déus.—I Jo volia obeir als meus gemans més el cisell i el martell se'm feien massa pesats! A voltes entre mi i el bloc de Paros, passaven, passaven sens cansar-se una munió de visions estranyes, i el meu dit distret escrivia un nom sobre la pols, sempre el mateix, el dolç nom de Macària.

Obriu! Jo soc Ixus, el pobre feble, qui com a un tronc d'alzina faria morir el vent.

III

Després van dir-me mos germans— Tenim al nostre palau per hoste a un blanc vellard qui sap llegir al cel les coses de l'avenir; apren les seves lliçons i diga'ns si entre les bròmes i veus augurats tresors o victòries.

I jo escolto al vellard i passo les nits serenes esguardant l'espai, més no hi veig ni tresors ni victòries, solament veig esteles humides i brillants que m'esguarden amb amor... com els ulls de Macària.

Obriu! Jo soc Ixus, el pobre feble, qui com a un tronc d'alzina faria morir el vent.

IV

Aleshores van dir-me mos germans—Pren la ballesta i caça dintre el bosc.—I jo prenc la ballesta i les sagetes i corro per el bosc; més ben promte m'oblido dels germans i de la caça. I, mentre's amb éxtasi escolto cantar als vents i als rossinyols, una

(1) Fragment del conte «Le gui de Chêne».

Moreau morí molt jove, afectat d'una malaltia crònica, i sens dubte per això fou en vida un dels més romàntics i tràgics de la literatura francesa del seu temps.

cèrvola menja el meu pá dintre la meva roba i un petit ocell, fatigat del seu llarc vol, ve a dormir-se al cim la meva espalla. I jo l'he agafat i dut a Macària.

Obriu! Jo soc Ixus, el pobre feble, qui com a un tronc d'alzina faria morir el vent.

V

I aleshores mos germans van dir-me—tu no ets pas bo per res—i van pegar-me; més jo no plorí pas, perquè pensava amb ma germana. I demà em pendran a ma germana, i quant Macària assisteixi al banquet nupcial dirà:—De qui és aquella blanca fumarola que ascendeix darrera el bosc de llorens?—

—No és res—diran els convidats.

—Es la foguera de Ixus, el pobre feble, qui com a un tronc d'alzina el vent ha fet morir.

ANTONI DOT ARXÉ Trad.

LA PREMSA COMARCAL

FA cosa d'uns tres o quatre mesos que es fa molt de soroll respecte la Premsa Comarcal catalana. D'ací i d'allà s'òuen veus de diferents tons i fins hi ha qui demana que es faci a correu una *Assemblea* de representants d'aquesta premsa humil i pacífica. La benemèrita «Revista de Catalunya» ha obert una enquesta titulada «Per la Catalunya-Ciutat», cridant a ella als esperits selectes de les comarques catalanes a emetre llurs judicis sobre la millor manera de conglomerar les intel·ligències de fora. Ço ha fet que a ella hi acudissin personalitats ben rellevants que, amb tot i haver conviscut massa aprop d'homes de ciutat, han exposat, amb molt d'assenyament, ço que fóra més convenient per l'apoi intel·lectual de les comarques.

No ens extendrem damunt els criteris que s'han exterioritzat, amb tota reflexió, però, fitant l'esguard per la «Catalunya-Ciutat» (com en diuen ara els professionals), en direm la nostra sinceritat.

Nosaltres no som partidaris d'una Assemblea, però a ella acudiríem si s'ens cridés. Sabem prou bé el que és un periòdic o revista comarcal: un esforç intel·lectual d'uns quants esperits entusiastes i famolencs de cultura, no sempre secundats per una majoria de conciutadans. Això vol dir que la duració intel·lectual de les comarques és transitòria i accidental. Demés, manca molt encara per a perfeccionar la «Nostra premsa», amb tot i aquestes revistes aparegudes ara miraculosament i frissoses de millores; falta, inclús, saber més gramàtica i fer més literatura. Si bé, fins a cert punt, som partidaris del «localisme», no obstant apreciam mil vegades més als esperits que s'endinzen cap horitzons més amples, més ideològics; mai, però, ens havem de voler comparar amb alguns «motllos» de Ciutat que, més mancats de sinceritat, entreguen llurs intel·ligències al comerç del professionalisme literari i periodístic. Val molt més, per nosaltres, un escriptor o periodista comarcal, a pesar d'haver-n'hi de vanitosos, que un de Ciutat; aquest és, la major part de les vegades, servidor de qui el paga; aquell, com que no cobra, ans bé es sacrifica econòmicament, diu el que sent i pensa amb tota honradesa i ingenuïtat i, pel manteniment del seu ideari, fins fa miracles.

La veu de les Comarques és la veu de la seva premsa. La veu de la premsa de Ciutat, de grans tamany i molts anuncis i esqueles, és, moltes vegades, la veu de l'orgull i del capital literari. Tan sols es va a Ciutat al manteniment d'un diari o revista que no admeti competència i, per a arribar a aquesta finalitat-pedant, es sacrifiquen, molt sovint, una sèrie de dignitats i principis morals.

«La Premsa Comarcal té,—com diu molt bé en Francesc Rosseti de Mataró,—una marcada personalitat única i invariable a través del temps. A l'escaif d'ella es formen les valors polítics i intel·lectuals que un altre dia incorporaran les seves dots dintre de l'art, de la literatura i de la

política propiament reconegudes; ella és la que difon els ideals de ciutat al poble i del poble els retorna a ciutat purificats; ella és la fidel guardadora de tot l'història popular de cada contrada; la gelosa recercadora de totes les seves tradicions; la que contasta la puixança i les vicissituds de cada localitat i la que, en fi, manté de pares a fills les característiques espirituals de la raça.»

Què ha de fer doncs la «Nostra Premsa»? La nostra premsa deu continuar, mentres pugui, amb aquest entusiasme, fent esforços titànics i no desmaiari; tampoc deu vanagloriar-se i no fer molt de cas d'enquestes i manifestos prò comarques; no ens hi encarmalem massa. Al fi i al cap a Ciutat no'n fan gaire cas de nosaltres, som per ells el que ha dit molt encertadament la «Gasetta de Vilafranca»: *gent de fora*.

J. M. MIR MAS DE NEXÁS

ELS LLIBRES

SERVITUD (Memòries d'un periodista) per
Joan Puig i Ferrer.

L'autor de «La Dama Enemorada» i «El Gran Aleix» acaba d'ofrenar al públic català una nova obra, «Servitud», obra que té el mèrit de fer-se llegir amb un viu interès, com totes les que ha escrit aquest formidable dramaturg i novel·lista.

Servitud és un pamphlet contra aquesta mena de premsa orfe de tot ideal, sinó és el de fer pessetes, incolora i materialista, i on només s'hi sent l'olor de la grassa d'anuncis i d'esqueles.

Puig i Ferrer ens descriu en aquest llibre, d'una manera mestrivola, la redacció d'un d'aquests quotidians que venim d'esmentar i que ell bateja amb el simbòlic nom de *La Llinterna*.

Totes les intrigues, totes les facècies, tota la baixesa d'esperit de la majoria dels seus personatges hi son descrites amb una notable justesa i amb verdadera percepció psicològica. Els tipus de Don Hilarió (el propietari de «La Llinterna») i el del director, son acabadíssims, definitius. El primer és una mena de cretí, odiós i plé de bilis, que es creu que amb els seus mitions ha d'imposar a tothom la seva voluntat. Des del primer moment el lector li agafa una indissimulada rancúnia. Ben al revés passa amb la noble figura del director, víctima del cretinisme de D. Hilarió i que si s'avé a secundar-lo és tan sols per les necessitats ineludibles de l'existència. La figura d'aquest va engrandint-se a mesura que hom avança en la lectura del llibre fins a figurar-se'l el lector com voltat d'una aureola gloriosa... Puig i Ferrer, quan descriu els personatges, sembla, a voltes, servir-se del

llapis en lloc de la ploma, ja que al lector li fa l'efecte que li son presentat graficament. «Puig i Ferrer, ha escrit amb molta justesa el notable crític de la «Revista de Catalunya», Domènec Guson, és un gran copçador d'ànimes.

D'entre tots els capítols de l'obra, si bé és veritat que un no desmereix pas de l'altre, cal esmentar sobretot el titolat «La Violència» fidelíssima fotografia d'aquell estat morbós en que es trobava Barcelona llavors de l'anomenada qüestió social, i que l'autor ens descriu en una forma meravellosa acreditant-lo com a un dels nostres escriptors de més empena.

En fi, quan hom acaba de llegir *Servitud* pot dir que ha llegit una cosa viva, humana, vibrant, i no una d'aquestes obres insípides i fluixes que tan abunden, encara, per desgràcia, en la nostra bibliografia i que algú preté fer-nos empassar com vertaders prodigis.

EL GRIS I EL CADMI per *J. M.ª Junoy*

Josep M.ª Junoy ens descriu en aquest llibre, amb una fina sensibilitat que és el seu dò característic, les seves impressions al voltant del món i de la vida i que adés fereixen la seva rutina, adés el seu esperit. Josep M.ª Junoy és principalment un gran copçador de les colors de la natura; per això no és d'estranyar que algunes de les seves descripcions ens fassin l'efecte d'aquarel·les. Moltes de les seves pinzellades, diguem-ne, son definitives. Vegeu sinó la justesa d'aquestes paraules que l'autor posa al final de la descripció d'una pluja d'estiu: «la natura sembla pintada de nou.»

«El Gris i el Cadmi» serà properament traduït al anglés per William A. Bodfish, sota el títol de «Gray and Jelow.—VICTOR.

« PARLA L'AMIGA I DIU.. »

Parla l'amiga i diu mig tremolosa,
tot estrenyent les mans del seu amant
—la boca de l'amiga és freturosa
d'una besada que li ofegui el cant—:

—Oh si l'amor, amic, fos un llarg somni
—quin somni més plaent deuria ser—
la meva vida fóra també un somni:
seria el darrer somni i el primer!

I al cant de ses paraules melangioses
l'amic ha contestat:

—Oh bella amada,
són les vostres paraules amoroses
una dolça i fresquívol·la alenada

de la flaire subtil del vostre cor.
I el cor li bat a la donzella bruna,
perquè'l batre li encomana Amor,
dictant-li les paraules d'una a una.

I comença de nou:

—Jo sols voldria,
—perquè l'amor, amic, és mon consol—
que fos un somni ple de poesia
tal com l'amor que té la Lluna al Sol.

I agafant-li en la boca la paraula
l'amic, bo i abraçant-la l'ha besat,
i talment com el príncep d'una faula
l'amor més pur i gran ha triomfat!

MANUEL VALLDEPERES

A UNA FLOR DISSECADA

Si com un relicari saps guarda-rme
secrets jamai parlats,
si com un bon amic saps recordar-me
els goigs aquells passats;
si fores en l'esplet de formosura
penyora d'una amor
que puc fê menys que dar-te sepultura
com un preuat tresor?

De viva et va portar l'amor només,
doncs, morta et vull també,
i avui com allavors i sempre més
de grat te servaré.
No he d'estimar-te en vida com en mort
si enclous un bell amâ?
Mira si l'am que'l poso de record
al llibre de resâ!

M. CONCEPCIÓ CARRERAS

VERS L'AMOR

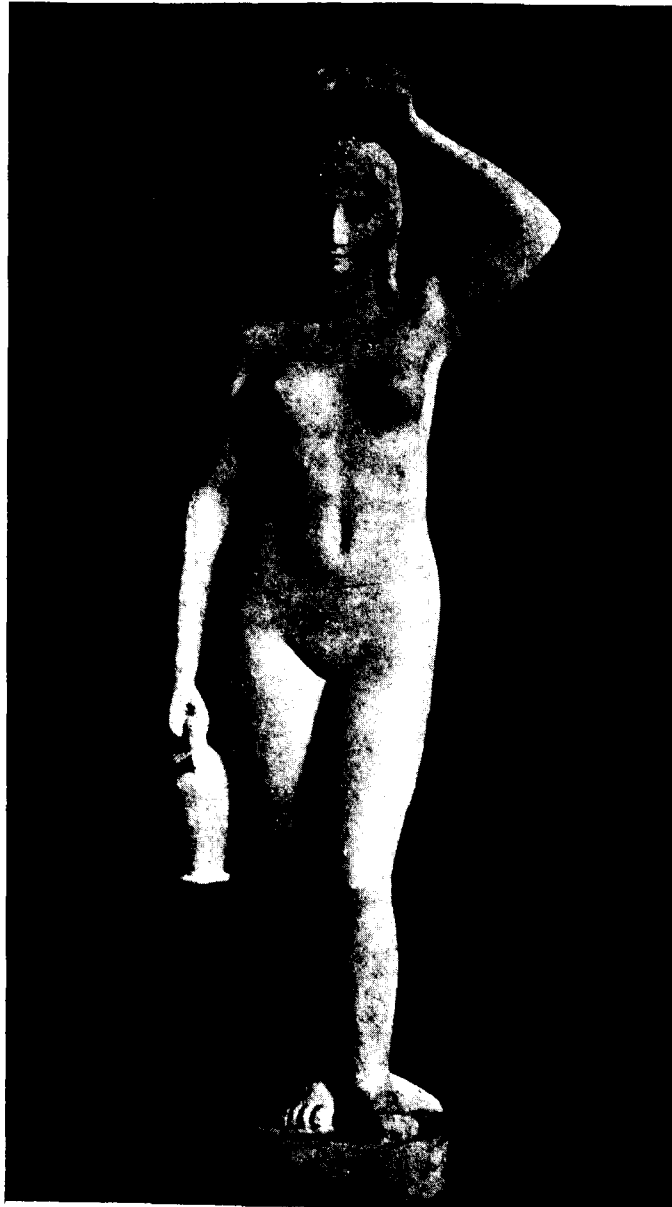
IMITACIÓ DE PLATÓ

(*André Chénier*)

Reposava l'Amor, i en ses galtes en flor
d'una forma brillant n'esclatava el color.
He vist des que hi he entrat en l'espès boscatge
son buirac i sos sarcs suspesos al fullatge.
Sobre pomells de roses exhuberants d'olor
dormia. I un somriure d'amor i de dolçor
formaven els seus llavis a on joves abelles
hi cullien la mel, suaus, gentils i belles.

J. M. ROVIRA ARTIGUES Trad.

ESCULTORS OLOTINS

JOVENTUT

(Escultura de Enric Quintana)

EL PAISATJE EN FOTOGRAFIA

SEMPRE s'ha vist que els aficionats a la fotografia, sols amb el seu aparell i el seu gust artístic, corren arreu en recerca de quelcom que dongui motiu per descobrir el seu objectiu, resultant d'això que la positiva que s'obté és sencillament un paper en el que hi ha treball acumulat i el que és pitjor inútil.

La fotografia és un agradable passatemps que ens proporciona records de moments passats i hores felices que potser no tornaran i és per ço que devem fer tots els nostres esforços per a obtenir belles positives i a tal fi són necessàries algunes regles reconegudes com a fonamentals dins el camp de la fotografia en el paisatge i donades per homes reconeguts com hàbils, com són en Rudolf Namias, Catedràtic de Química aplicada de l'Universitat de Milà, Robert de La Lizeraune, francès, Mauvert, francès també i tants altres que coincideixen amb el seu criteri en aquest ram de la fotografia.

Heus-ací les regles més principals i necessàries tant per l'excursionista que sorpren els bells llocs de la natura, com per el que busca en ella un lloc determinat per a fer un paisatge:

1.ª No posar mai un camí, corrieriu o rivera, arbre o en una paraula el subjecte principal del paisatge ni al centre ni a les vores, sinó en els punts dits forts, que ja veurem més avall el que són.

2.ª Concentrar l'efecte o interès del paisatge sobre un sol punt; no admetre dos punts d'igual valor artístic.

3.ª Evitar les línies dretes massa regulars i a tal fi deuen tallar-se per un arbre, figura o objecte en el primer pla.

4.ª Evitar les línies que surtin del quadre, procurant tallar-les per un objecte, per senzill que sigui.

5.ª No posar la línia de l'horitzó a la meitat de la composició.

6.ª Dos superfícies del mateix esclat no deuen tenir ni la mateixa extensió ni la mateixa importància.

Es clar que si un hom vol fer una fotografia li serà impossible recordar en un moment donat totes aquestes regles però tal cosa serà al començament, doncs després d'un breu aprenentatge, sense donar-se'n compte, n'agafarà hàbit d'elles, el que farà que al primer cop de vista ja les domini.

Les característiques de la positiva ja donen totseguit idea de si la composició deu ésser vertical o apaisada.

Si bé en J. Breton ha dit «que la natura ens dóna quadres acabats» és necessari ordenar les línies a fi de que la positiva tingui quelcom de valor i això correspon a la composició.

Al compondre un paisatge tot aficionat deu ocupar-se del punt de vista del subjecte principal, del primer pla i de l'horitzó.

Del punt de vista.—Per el dibuixant el punt de vista és el punt on concorren totes les línies perpendiculars a l'horitzó, mentres que per l'aficionat, el punt de vista és el punt que mira l'objectiu o el visor de l'aparell.

Es doncs necessari posar l'objectiu en el lloc on el paisatge que s'obté dongui el millor efecte. Es igual que el sol vingui de la dreta o de l'esquerra, del darrera o contrallum, mentres que el paisatge que es vol fotografiar estigui ben il·luminat i sobressurtin els contrastes d'ombra i llum.

Del subjecte principal.—Aquest deu posar-se en els punts forts de la composició i no en els dèbils o intermediaris.

Si tenim el rectangle A B C D (fig. 1) i marquem els punts mitjos dels seus costats i unim per línies en el lloc on es troben, D ens dona el punt débil.

Si ara partim A A' en tres distàncies iguals i fem el mateix amb A' B; B B'; B' C etc., unim els diferents punts per línies, tindrem que en el rectangle que en la figura ve enumerat o a la seva vora deu col·locar-se el subjecte principal. Son els punts forts de tota composició.

Del primer plà.—Al compondre tot paisatge té un que esmenar-se en posar un primer plà, o com en dihem primer terme, que no deu ésser, sinó en casos contats, el subjecte principal, però amb ell hi tingué íntima relació una pedra, mate, instrument agrícola etc., és prou per a donar aquest imprescindible primer terme.

B', Ja que som aquí, cal remarcar que en determinats paisatges és molt freqüent veure el primer terme desfocat, no molt, però sí el suficient perquè molts considerin aquesta horrorositat com un defecte i no és tal, sinó una aventatge, doncs serveix per a donar relleu als termes següents, fent augmentar considerablement el punt de vista de la positiva.

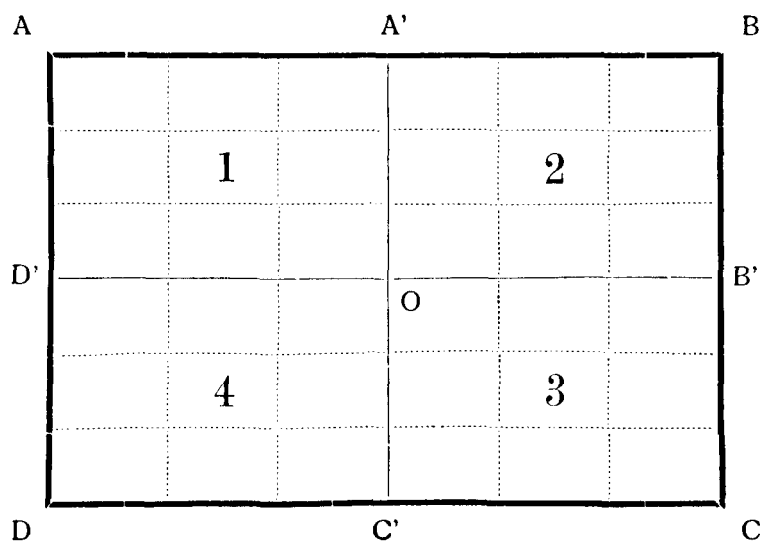
De l'horitzó.—Aquí no diré només que l'horitzó no deu quasi mai correspondre a la mitjana horitzontal (línea D' B' fig. 1) sinó a sobre o dessota, donant sensació de pujada o baixada respectivament.

El més freqüent és posar-lo al primer terç inferior prós sobre l'altura del subjecte principal.

Aquestes són, a grans rasgos, les condicions per el qual moltes positives seran fotografies sempre que es compleixen. Fixem-s'hi i mirem que a l'ensemps nostres positives a les amistats els arranquem l'admiració i no tinguem que sentir l'etern «està bé», dit sols per acontentar a l'amic o afalagar el nostre amor propi.

En el proper article continuaré amb les perspectives linears i aèrees, així com la fotografia de arquitectures, marines, etc. en el que es fa necessari l'ortocromotisme.

JOAN FAJULA

COMEDIETA

—Matilde...

—Carles...

Ambdós s'esguarden entre contents i irònics.

C.—Tu aquí? I què elegant que vas!

Ella és esbelta, gairebé insexurada, amb cos fràgil de noi. El llavis deliciosament untats de carmí, les pestanyes tensament corvades i ennegrides, li fan una cara de nina una mica fràgil i una mica perversa.

La decoració—un jardí, roses badades, una esvaïda música de violins i el rostre enfarinat de la lluna—és una decoració molt escaient per a una comedieta d'amor.

A Matilde, a aquí una vaga melangia li havia fet cercar la solitud, ara els ulls li espurnejaven de malícia.

Matilde.—Em van dir que et casaves... No? Crec que fas molta sort.

Carles.—Bé ho sembla!

M.—Però noi, ella és molt lletja... I vesteix amb un gust!...

C.—Detestable! No cal que m'en parlis. I, a més a més, és una criatura sense solta ni volta. Ara mateix, cansat d'ésser amb ella, he tingut de fugir per pendre l'aire. M'ofegava al seu costat. Però que hi farem?... Les dones boniques no teniu una pesseta. Son potser les compensacions de la vida.

M.—I tu no ets capaç d'estimar-la desinteressadament una dona!

C.—Estimar?... Ja saps com l'estimo a tu. Però com del nostre amor sol no en viuríem!...

M.—Es veritat!

C. (després d'una pausa plena de recança).—El més trist seria que tu no trobessis un home com cal.

M.—No t'hi capfiquis. Ja l'he trobat.

C. (amb un posat molt trist).—Sí?

M.—Sí resultarà ara que et sap greu!...

C.—M'en sap i me n'alegro alhora. Es—com t'ho diré?...—un sentiment agraït. Hauria volgut que del nostre amor en servessis un record enciser i ensems punyent. Ja ho veus! Jo de tu sempre en mantindré una memòria pregoníssima. Al mig de l'esplendor social que em proporcionarà el meu casament, jo sentiré sempre l'enyorança melancònica de la teva figura.

M.—Tan feliços com hauríem pogut ésser amb el nostre amor!

C.—Molt feliços; però amb el meu sou, no en tindria ni per comprar-te un parell de vestits a l'any.

M.—I jo, sense anar ben agençada, tindria por de deixar d'agradar-te: que l'amor, al fi i al cap, no és altra cosa que una il·lusió trencadissa.

C.—I vet aquí que ara casant-te amb un xicot com et mereixes, acabaràs per oblidar-me del tot.

M.—No t'espantis: ell seria bo per fer parella amb la teva núvia.

C.—Així...

M.—No t'oblidaré mai. En les hores d'oci, impossibles de sadollar amb res, el teu amor serà per a mi una suau recança que omplirà d'una dolça tristesa el meu cor, i d'una

fragància de violetes la meva ànima. I quan en una novel·la em trobi amb una heroïna dissortada, m'identificaré amb ella: em semblarà que la seva dolor, és la meua dolor mateixa.

C.—I així el meu amor, esdevindrà la poesia de la teua vida. Això és el que jo vull.

M.—Però ara separem nos. «Els» ens poden veure, i si s'adonessin...

C.—Seria tirar el nostre esdevenidor per la finestra. Però abans de separar-nos...

M.—Què?

C.—Et recordes del primer petó que vàrem fer nos.

M.—Erem uns infants!

C.—Però vam jurar no separar-nos mai. I jo voldria tornar-te aquell petó i que tu m'el tornessis. Seria com tornar-nos els nostres juraments. Ho vols Matilde?

M. (afantsant-se-li).—Hi ha coses que és poc genil de demanar-les.

C.—Es cert. El millor és pendre-les. (Es besen. Després queden esguardant-se uns moments com encisats per la mel dels besos. Gairebé tenen els ulls entelats de llàgrimes.) Mai no t'havia trobat tan bella com avui.

M.—Mai no havia sentit tanta de recança d'allunyar-me de tu!

C. (molt dolçament).—Matilde!...

M. (més dolçameut encara).—Carles!...

C. (amb brusca mutació).—Em sembla sentir els passos d'«ella».

M.—Em sembla sentir-lo a «ell».

C. i M. (alhora).—Separem-nos...

C. (amb un sospir).—I d'ara en endavant ens veurem l'un a l'altra com una ombra; i l'ombra dels nostres somnis serà el millor de les nostres vides

DOMÈNEC GUANSÉ

D'ací i d'allà

D'ART

Exposició Escolar

Havem visitat aquests últims dies l'exposició escolar dels treballs realitzats durant el curs 1925-1926 pels alumnes de les Escoles Pies d'aquesta ciutat, poguent constatar l'alt grau d'aprofitament en que han arribat tots ells, pel que felicitem als zelosos i intel·ligents P. P. professors que s'acrediten, una vegada més, de vertaders pedagogs.

«Als artistes del Penedès»

Tard vàrem rebre aquest manifest de desamortització de la Comarca del Penedès; per això no el vàrem inserir al seu degut temps: Ara sols cal dir que desitgem un èxit franc i sincer a l'«Exposició d'Art del Penedès» que es celebrarà a Vilafranca el proper mes d'Agost. Que ell siga una veritable manifestació d'art, tant en la pintura, com en l'escultura, ceràmica, la forja, l'arquitectura etc.

Aquestes manifestacions enforteixen les Comarques i les descentralitzen.

L'afició fotogràfica

S'ha constituït en el «Centre Catòlic» d'aquesta ciutat una secció d'Art Fotogràfic per a estimular-ne el conreu i perfeccionament.

Formen la Junta els nostres amics En Joan Fajula, En Sebastià Maria, En Narcís Domènech, En Joaquim Coll, En J. Xaudiera, R. Barnadas, En M. Rigola, En Pere Casacuberta, i En P. Malarach, havent-se nomenat com a president honorari al nostre amic i col·laborador el culte artista En Melcior Domenge.

Es verament confortant aquesta nova manifestació per les coses d'Art; desitgem tingui bona durada. Plau-nos entre l'esforç de tots esmentar la tasca activa i assenyada d'organització que hi ha aportat el refinat *amateur* En Sebastià Maria.

La Catalunya-Ciutat. «L'Escola Olotina»

En Rafel Benet, el crític d'art de «La Veu de Catalunya», en un dels seus ben assenyats articles, en el qual parlava de «Les Exposicions d'Art a Terrassa» després de parlar de la «Catalunya-Ciutat» i de la conveniència de desplaçar una mica

el moviment cultural, massa centralitzat a la ciutat de Barcelona i de parlar-nos que en Prat de la Riba, l'home d'honoradesa transparent, ja havia concebut un pla molt vast perquè amb el temps es pogués parlar de debò de «Catalunya-Ciutat» i de dir-nos que Terrassa també havia creat una Escola de pintura del paisatge, s'expressa d'aquesta manera:

«Som encara lluny d'aquest ideal de plenitud d'una Catalunya-Ciutat, en el sentit d'unes ciutats i viles catalanes amb nuclis ben organitzats per al treball intel·lectual i artístic; sobretot amb una tradició ben fonamentada d'aquestes disciplines essencialment senyores.

Artísticament, la ciutat d'Olot, és, potser, l'única ciutat catalana que pel seu paisatge, i sobretot pel seu gran interpretador Joaquim Vayreda ha tingut una influència ben marcada damunt la història de l'art contemporani de casa nostra. La pintura amb sabor local olotí s'ha expandit per tota la nostra terra i no cal dir com el Cap-i-Casal ha recollit la gran lliçó que no havia nascut ben bé en el centre, tan bescautat pels que amb llur antipatia no fan sinó reconèixer el seu valor.»

—Havem tingut el gust de saludar als artistes de l'«Escola Olotina» Enric Galwey i Josep Olivet Legares, els quals ja han vingut per passar l'estiu entre nosaltres i fer nova tasca. Siem benvinguts.

—L'Ateneu de Girona ens fa remesa de les «Bases» per a l'Exposició de treballs que té projectada i que publicuem amb el major plaer, ensems que felicitem a tant benemèrita entitat.

Ateneu de Girona. — Exposició de ferros forjats, treballats i repujats que tindrà lloc a l'estatge d'aquesta entitat Sabateria Vella, 6, principal—des del 28 d'octubre al 5 de novembre de 1926.

Bases i premis.

Se formaran dues seccions: una de *ferros forjats i treballats* i una altra de *repujats*: En aquesta darrera s'admetaran tots els treballs fets amb metalls repujats, demés dels fets amb planxa de ferro.

Se concediran els següents premis:

Secció de ferros forjats:

Un premi de 125 pessetes. — Un premi de 100 pessetes. — Un premi de 50 pessetes.

Secció de repujats:

Un premi de 125 pessetes. — Un premi de 50 pessetes.

Notes:

Les obres hauran d'ésser enviades a l'«Ateneu de Girona» abans del dia 20 del proper octubre.

Podran pendre part en aquesta Exposició tots els industrials, oficials o aprenents que ho desitgin.

Els premis s'adjudicaran el dia que s'anunciarà, abans de la clausura de l'Exposició.

Oportunament se publicarà el nom de les persones que formaran el Jurat qualificador.

Un cop transcorregut el termini de l'Exposició, els treballs presentats hauran d'ésser retirats a compte dels respectius autors o expositors.

El Comitè organitzador: Esteve Solés, Joaquim Plà, Adolf Fargnoli, Josep Maria Busquets.
Girona, Juliol 1926.

MUSICALS

Les estrenes en la música catalana

Ultra els concerts d'en Toldrà, Casadó i Garreta donats suara en primera audició, el mestre Pahissa ens ofereix una obra excel·lent que ha meregut els elogis unànims de la crítica.

Els concerts d'estiu

Els nostres músics han començat a desplaçar-se per les platges de moda i centres de turisme per tal de mostrar-hi les excel·lències del seu art.

Sembla, però, que abunden els concerts de solistes i cantatrius. Són concerts d'estiu.

Homenatge al Mestre Vives

Una bona pensada i un homenatge ben meregut.

Per bé que no tota la seva música sigui precisament catalana, Amadeu Vives, com ha dit molt bé J. Ll. a La Veu, ha estat sempre delicadament sensible a l'esperit de la nostra terra. Perfecte llatí, perfecte mediterrani, la seva ànima viatgera ha estat amarada de cançons populars i el seu instint musical ha volat sempre arran dels clàssics.

La cobla «Barcelona», Mercé Plantada i el benemèrit Orfeó Català han estat els realitzadors d'aquest bell homenatge a l'autor de l'Emigrant, que hom ha qualificat de festa major del nostre esperit.

VÀRIES

L'Estiu

Ja podem dir que ha vingut l'estiu i en ell la calor i els forasters. Benvinguts siem tots aquells que amb veritable germanor venen a gaudir amb nosaltres les bel·leses i frescors del paisatge olotí; per aquests la nostra mà i el nostre apleci.

Més, no donarem mai la nostra benvinguda a tots aquells que vinguin a Olot com a país per a *conquistar* (*ninos merengues i ninas bien*) no creiem, però, que aquests éssers ineptes abundin entre les respectables famílies que tenen la costum de conviure amb els olotins i les coses d'Olot.

La nostra tasca

Havem tingut el gust de veure reproduïts en la fulla del gran rotatiu «La Veu de Catalunya», dedicada a Olot, els articles que «Revista d'Olot» publicà en el nombre anterior signats per Melcior Domenge i F. Xavier Riera.

Així mateix l'esmentat diari català, glòria de les nostres lletres, ens ha dit les següents falagueres paraules:

«REVISTA D'OLOT». — Arreu de nostra terra floreixen amb vida esponerosa i ubèrrima les manifestacions culturals. Aquesta mena de descentralització intel·lectual és ben encoratjadora i mereix ésser recollida en aquestes notes com una prova vital de «La Catalunya-Ciutat.» Ara mateix ens arriba a les mans el número 6 de la «REVISTA D'OLOT», tan ponderada i rica d'idealitat. Trobem en les seves pàgines articles i poesies que farien bon paper en altres publicacions de major circulació i empena. La «REVISTA D'OLOT», honora, per si sola, la ciutat on veu la llum.

En fullejar-la, llegim en primer lloc un comentari a la situació de Rússia, «Avenir incert», con-

densa en una frase exactíssima: «La imposició violenta del pensament no pot aportar solucions satisfactòries a cap règim». I conclou: «Els qui modelaren aquell poble no podien esperar altra cosa que la Rússia d'avui. I demà quines sorpreses els tanca?»

Les signatures de Josep M.ª Garganta, Francesc Xavier Riera, Joaquim Vilarrúbia, Sebastià Sánchez-Juan constitueixen la part principal d'aquest número, il·lustrat, demés, amb dues reproduccions d'obres d'Iu Pascual i Bartomeu Mas. Hi ha també cròniques d'Art, Bibliografia i altres comentaris i notícies.

Tauueteix «REVISTA D'OLOT» és una bella revista.»

El que ha vist un que ha mort a 116 anys

A l'Empordà ha mort un subjecte que tenia 116 anys. Segons diuen els informadors de la meravella, el dia abans de morir fruïa encara de totes les facultats intel·lectuals.

Aquest subjecte era dos anys més vell que la vida constitucional d'Espanya. Va néixer, quasi, amb l'«Himne de Riego». Ha vist cinc reis, dues regències, un govern provisional i una república; tres guerres civils, l'alliberament de tota l'Amèrica espanyola, quatre guerres del Marroc, unes trenta bullangues, vint pronunciaments, dues guerres estrangeres, les revolucions científiques i industrials produïdes per l'invent del vapor i l'electricitat... i, si ha vingut a Barcelona, el començament de les obres de la plaça de Catalunya. I diuen que tenia completes les facultats mentals!

Era un home, realment, fort.

O no llegia diaris.

(De Pol a «La Veu de Catalunya».)

Explicació d'un vast projecte i una generosa iniciativa

El nostre amic dilecte, l'eminent geòleg el doctor en Jaume Marcet, ha tingut la gentilesa de comunicar-nos el seu bell plan d'homenatge als geòlegs olotins, i de gratitud a llurs seguidors contemporanis, col·laboradors a l'excursió internacional suara realitzada per la nostra terra.

En Marcet vol estructurar i realitzar aquell «monument bibliogràfic que dirà a les generacions futures la glòria i les virtuts d'un poble», i la nostra Revista ben honorada per tal distinció, li ofereix en les seves pàgines el setial d'honor.

Una sèrie de treballs seran publicats per els virtuoses de les ciències naturals, en homenatge als mestres, i una festa íntima serà organitzada ben aviat per tal de celebrar l'èxit d'aquesta darrera manifestació científica, que ho és ensems d'olotinitisme.

Recollim de «La Veu de Catalunya»

«El llibre del senyor Montagut. — La Comissió provincial permanent de Girona ha acordat manifestar al reverend doctor don Josep Montagut que no existeix consignació en pressupost per a l'adquisició de diversos exemplars del llibre «La tesis española y el Vaticano».

Llibres rebuts

Havem rebut de llurs autors «Les Ofrenes Esperituals» poemes de J. Tharrats i «Les Campanes de Girona» de Josep Grahit.

En parlarem, com es mereixen, en el número pròxim.

Aniversari

El dia divuit del present mes, es compliren dos anys de la mort del excel·lent poeta i dramaturg Angel Guimerà.

«La Veu de Catalunya» i «La Publicitat» li dedicaren en aquest dia unes belles pàgines de recordança.

Seccions noves

En números successius REVISTA D'OLOT inaugurarà algunes noves seccions. Una d'elles anirà dedicada a recollir i comentar tot el que de bo es publica en la premsa barcelonina i comarcal, i portarà el títol de *La Catalunya-Ciutat*. Una altra serà reservada a les qüestions d'ordre internacional.

L'Obra de l'«Orfeó Català» de Buenos Aires.

Havem rebut, bellament editat i il·lustrat amb unió de fotografies, l'història del benemèrit «Orfeó Català» de Buenos Aires.

Sabiem ja abastament la bella tasca d'expansió catalana que aquesta important entitat coral realitza en les llunyanes terres americanes, cosa que havem acabat de constatar en la lectura d'aquest volum.

Al remerciar als germans absents per l'atenció amb que ens han honorat, fem vots per a que perseverin en el camí emprat que tan alt posa el nom de Catalunya.

Sardanes

Com cada any, una de les notes més característiques de l'estiu en la nostra ciutat, la constitueixen les tradicionals ballades de sardanes que gairebé tots els jorns es juguen pels nostres passeigs i places, i que són puntejades amb vertadera delectança pel nostre jovent.

—La pàgina literària de «El Dia» de Terrassa, corresponent al número del 15 de Juliol va dedicada al nostre excel·lent col·laborador Mossèn Pere Verdguer pvre., inserint-li cinc bonics poemes, algun d'ells publicats en la nostra Revista.

—La «Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvis» ha publicat un número extraordinari corresponent als Maig-Juny, acuradament editat i que ha cridat l'atenció pels articles i nombrosos gràfics que conté. Ultra les fotos dels Homenatges a la Vellesa celebrats en diferents poblacions de Catalunya és d'apreciar l'obra humanitària que en ells transpia ensenyant a estimar i respectar als que ja han complert el seu comès en la vida i que malhauradament no sempre son degudament atesos dintre la societat ni en totes les famílies.

L'obra de la Caixa de Pensions estimulant l'amor als vells es verament lloable.

LLOCS ON TROBAREU LA REVISTA D'OLOT

Barcelona: Quiosc de J. Palou. Rambla Sant Josep, al davant de Casa Trilla.—*Girona:* Quiosc «La Premsa» de Joana Marull.—*Olot:* Quiosc d'En Nicanor Marull. Plaça Alfons XII.

Imp. de P. Aubert.—Carrer Superior (Sastres), 35.—Olot

**FÀBRICA DE MOSAICS HIDRÀULICS
FRANCISCO SADURNI**

GRANS EXISTENCIES AMB
GARANTIA DE QUALITAT.
PREUS REDUITS.

CARRER PALUZIE, 1. - OLOT

Josep Freixa

COMISSION
I REPRESENTACIONS.
PRIMERES
MATÈRIES.
PRODUCTES
COMERCIALS.

Carrer Valls Nous, 18
Telèfon núm. 30. - Olot

DIATERMIA

MODEL NEO-THERMOFLUX
BANY DE 4 CELULES. - EL
MES POTENT I EFICAC
TRACTAMENT FÍSIC PER LA
CURA DE LA MAJORIA DE
LES MALALTIES, I A LA VE-
GADA EL MÉS INOFENSIU
DEGUDAMENT APLICAT.

RAIGS X
EN TUBS DE GAS
I COOLIDGE

INSTALACIONS FISIOTERÀUPIQUES
COMPLETES

JAUME GASSIOT
DOCTOR EN MEDICINA

DOLORS (XAMFRÀ A S. RAFAEL). - OLOT

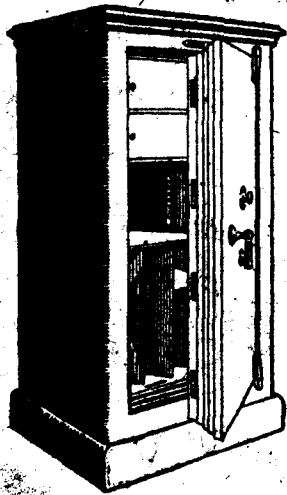
Perfumeria LLACH

**MODERNA
FARMACIA
LLACH**

PLAÇA ALFONS XII
TELEFON 23. - OLOT

CAIXES PER A CABALS

D'ACER
IMPERFORABLE

BASCULES

PIBERNAT

BARCELONA
PARLAMENT 9 i 11

PUBLICITAT DE MAR BARÇA

PALAU DEL CALÇAT

JOSEP ROVIRA

GRAN ASSORTIT EN
CALÇAT DE TOTES MENES

MITGES DE SEDA, FIL I
COTÓ, EN TOTS ELS
COLORS IMAGINABLES.
IMPERMEABLES I GUAR-
DAPOLS. - ARTICLES DE
FUTBOL. - LA CASA
DE LES NOVE-
TATS.

ESTEVE, 6. - TEL: 243. - OLOT

MERCERIA. - CAMISERIA
NOVETATS. - PAQUETERIA
I GÈNERES DE PUNT

RAMON BENET

CARRER MAJOR, 11. - OLOT

Fàbrica de Xocolata SABEL BARNADAS

Participa al públic en general i a la seva clientela en particular, haver traspassat la seva fàbrica de xocolates al acreditat industrial d'aquesta ciutat

Don Antoni Carreras

i al ensems que dóna les gràcies per les atencions que fins avui li han vingut dispensant, els prega tinguin les mateixes amb el seu successor, qui els servirà amb la pulcritud de sempre.

S. RAFFEL, 13.-OLOT

Xocolata CARRERAS

Casa fundada en 1790

OLOT

El número vinent de la

REVISTA D'OLOT

corresponent a Agost-Setembre anirà dedicat a la nostra

F E S T A M A J O R

Tenim rebuts ja a hores d'ara, originals inèdits i escrits expressament per a la «Revista», dels senyors Carles Rahola, Salvador Albert, Octavi Saltor, Domènec Guansé, Josep Me Boronat, Cristòfor de Domènec, Alfred Gallard, Antoni Gloses i n'esperem d'altres de no menys valloses signatures.

A més a més contindrà aquest número una extensa informació de la vida olotina en tots els seus diversos aspectes, acompanyada d'interessants gravats i fotografies

No deixeu d'adquirir aquest documentat número de la «Revista d'Olot»!

Més de 50 pàgines de text!

Bonica portada a tres tintes!